

i petardejant la Via Catalana amb fum i un missatge. Us asseguro que em costa reconèixer Madrid i l'abast del seu camp semàntic en la caverna actual i a les ones hertzianes carregades d'odi i menyspreament. Com em costen de sentir els silencis espessos dels intel·lectuals d'altiplà oferint, sinó la visió oposada, almenys una crítica molsuda i assenyada del moment.

I llavors va estar quan va tornar l'Estatut una altra vegada. Ai, l'Estatut! En Maragall i el tripartit van obrir la caixa dels trons volent tocar, ni que sigui una lleu grapejadeta, la Constitució. Aquest moment marca el quilòmetre zero, podríem dir, d'aquesta Via Catalana que ha ultrapassat totes les previsions. La poca sensibilitat de certs polítics en les seves declaracions desafortunades, l'entestament i el tancament aferrissats interpretant la Bíblia intocable dels llibres jurídics o que destacats membres del govern actual demanessin signatures contra els catalans amantit tot plegat amb les sentències del Constitucional ... han esbotzat la paciència. I la situació de crisi formidable ha acabat de propiciar aquest bon vent i una barca nova!

Perquè quan l'estat té seriosos degoters, la ciutadania ha cercat en el paraigües de l'independentisme –no confondre del tot amb nacionalisme– la capa on aixoplugar la frustració diversa que ens remulla. Què ens resta per il·lusionar-nos. El Madrid 2020 n'és l'avaluació extraordinària, després de setembre i a la tercera convocatòria, que exemplifica el moment on subsistim. No tenim crèdit internacional ni es refien massa de nosaltres. La imatge que vam projectar és la de voler vendre cafè amb llet aigualit en una plaça on s'hi va practicar el *botellón* maldestre.

Amb l'alcaldesa actual hi dec compartir poques coses, però m'hi agermana l'aclaparadora i vergonyant manca de competència per a les llengües estrangeres. El llet i cafè i el cafè "sol" –un madriyelisme que ataca els cambrers catalans actuals– jo no acostumava a prendre'ls a la Plaça Major. Llavors, als peus de l'estàtua d'en Felip III, només ens hi trobàvem –pocs– els aprenents maldestres i els selectes precursors –sense massa recursos– dels *botellons* actuals. En aquella època l'estàtua eqüestre, si no l'erro, cavalcava al vent sense empresonar, lliure de les actuals reixes que la custodien.

¿Quina sortida demana, doncs, la Catalunya equànime, la del seny, en un país amb degoters a la teulada i sospitós? Impostos, mentides, desencís, cridòria. I el gest massa simbòlic d'uns feixistes vocacionals que provoquen i pretenen imposar la seva llei, la de la força i la de la bufetada. Fa malfiar que amb tant de micròfon silvestre i espia contumaç el senyor ministre del ram no s'ensumés que a la casa de Madrid hi podien haver aldarulls. De poc que a en Sánchez Llibre, com al mestre García Calvo, no li trenquen la cara i les ulleres.

El seny ha estat rauxa festiva aquesta Diada. La Via Catalana cedeix el paper d'actor principal al territori, la ciutat resta més diluïda i atorga el protagonisme a aquells que van suportar amb alegria quatre hores de cues per arribar a l'Ampolla o a Campmany. Un brindis dedicat a ells des de la *majoria silenciosa* que ens vam encadenar sense papers! Pels organitzadors, per la precisió de rellotge i per la lliçó, una vegada més, de la capacitat de caporal furrier que es van guanyar els soldats catalans quan els cridaven a files.

Cap incident. Cap percaç que no sigui la cara festiva, esperançada, familiar, solidària amb la truita i l'entrepà. La Via Catalana ha estat una demostració al món, que també podem sincronitzar les esperances per una sortida a la situació actual fora d'aquest context que, si ens estima, no ho diu ni ho demostra.

Què li ha agafat al ministre dels avions i les coses que volen perquè no autoritzi enguany la ja tradicional exhibició aèria de la Mercè. Jo, a l'alcalde Trias, li proposo estovar el cor del senyor ministre de Foment deixant enlairar també l'avioneta d'*Intereconomia*.

De la senyera a l'estelada que ha entapissat la geografia i les façanes. De l'Estatut a voler ser un país independent europeu amb una gran cadena humana, gruixuda i llarga. Una soga ferma i potent que no hauria d'esdevenir dogal per a polítics que no hagin sabut o pogut gestionar-la.

Josep Labró i Basegaña

Anuncieu-vos a ronçana